

oprindelig var paataenkt. Ud fra dette maatte man altsaa slutte, at det var Forsvarsministerens Hensigt loyalt at gennemføre disse Forsvarslove. Men det ser ud til, at den højtærede Forsvarsminister er bleven stærkt paavirket af nære og fjernere Meningsfæller, saa at han er kommen til at indtage et andet Standpunkt ved Finanslovens tredie Behandling nede i Folketinget, og som vi ogsaa have hørt her oppe ved første Behandling af Finanslovsforslaget, nemlig den Stilling, at saa snart det var gørligt, vilde Regeringen udskrive Valg for derigennem at faa et Flertal, og, naar dette var erhvervet, da søge en Forandring af de vedtagne Forsvarslove. Det er dette, der er saa mærkeligt, og det er det, som den store Vælgerbefolkning staar uforstaaende overfor. Thi naar det oprindelig har været Regeringens Hensigt at omforandre Forsvarslovene, saa burde der været handlet hurtigt og straks.

Folketinget har vedtaget Finansloven, og det Mindretal, som jeg især er Ordfører for, vil ogsaa stemme for det foreliggende Finanslovsforslag; men jeg kan ingenlunde gaa ind paa den Betragtning, at det, at man vedtager eller stemmer for Finanslovsforslaget, skulde være en Tillids-erklæring til dette Ministerium. Nej, det er i Samfølelse og Forstaaelse med det andet Ting, at vi stemme for Finanslovsforslaget, for Landet skal have en Finanslov; og skulde der være Tale om Tillids-erklæring, hvis det Udtryk kan benyttes, vil jeg sige, at det vilde betyde en saadan overfor det andet Ting. Jeg skal derfor anbefale at stemme for Finanslovsforslaget ud fra de Bemærkninger, jeg her har gjort.

**P. G. C. Jensen:** Det Mindretal, hvortil jeg hører, foreslaar, som det vil være set af Betænkningen, at undlade at stemme for Finansloven. Dette Mindretal er jo i Virkeligheden et Flertal af dem, der have tilkendegivet deres Mening i denne Betænkning, thi der er et andet Mindretal, som har udtalt sig paa samme Maade, medens to Mindretal ikke have tilkendegivet, hvorledes deres Stilling vil være. Da der altsaa er et andet Mindretal end det, hvortil jeg hører, som ikke vil stemme for Finansloven, er der dog i Virkeligheden et Flertal derfor.

Det vilde jo selvfølgelig have ligget meget nær for dem, som staa paa samme Standpunkt som jeg, at stille Ændringsforslag til Finansloven med Hensyn til

Bevillingerne til Forsvarsvæsenet. Naar vi ikke have gjort det, er Grunden ret nærliggende. Det er nemlig klart, at Folketinget som Helhed, med Undtagelse af de enkelte, som have undladt at stemme, have stemt for Finanslovsforslaget i den Skikkelse, hvori det nu foreligger, altsaa med Udeladelse af de omtrent 6 Mill. Kr. til Forsvarsvæsenet, som den forrige Regering havde stillet Forslag om. Hvis vi nu her i dette Ting stillede Forslag om at faa genoptaget disse Millioner, og hvis det blev vedtaget, vilde der være tilvejebragt Uoverensstemmelse mellem os, som stillede dette Forslag og fik det vedtaget, og vore Meningsfæller netop paa dette Punkt i Folketinget. Thi de, som have stemt i Folketinget for dette Forslag, som det nu foreligger, indtage jo med Hensyn til Betragtningen af Forsvarsbevillingerne ganske det samme Standpunkt som vi. Vi vilde altsaa komme i Konflikt med vore egne Meningsfæller paa dette Omraade. Det var noget, som vi selvfølgelig paa ingen Maade kunde tænke paa eller ønske at gøre. Som Følge deraf have vi altsaa afholdt os fra at gøre dette, og, som det er bemærket i Betænkningen, vi have ikke villet stille Ændringsforslag paa dette Omraade.

Tinget vil af mine Udtalelser ved første Behandling vide, at der kunde være adskilligt andet, som jeg ikke er tilfreds med, i Finanslovsforslaget, som det nu foreligger, men alle de Spørgsmaal, som kunde høre herhen, ere ganske underordnede ligeoverfor det store Spørgsmaal, jeg nys berørte. Naar man altsaa paa dette Punkt ikke kan tænke paa at stille Ændringsforslag, kan man endnu mindre tænke paa at gøre det paa de andre, underordnede Punkter. Det er altsaa Anledningen til, at vi fra vor Side ikke have stillet noget Ændringsforslag til Finansloven.

I øvrigt vil jeg saa kun tilføje, at jeg anser det altid for gavnligt, naar der er Lejlighed dertil, at blive underrettet om og at underrette andre om, at man ikke skal gøre sig Illusioner. Det er aldrig godt for nogen, hverken for et Ministerium eller for andre, at gøre sig Illusioner. Det er altsaa meget naturligt og meget rigtigt, hvad den foregaaende ærede Taler ytrede for sit og sine Meningsfællers Vedkommende om Stillingen overfor Ministeriet, og jeg slutter mig dertil, idet jeg bemærker, at Ministeriet ikke skal gøre sig Illusioner i Retning af, at det har nogen Tilslutning blandt det Mindretal, som jeg tilhører, og dets Tilhængere. Jeg skal ind-